

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřího Novotného a Mgr. Jiřiny Hronkové ve věci žalobce **P■■■■ H■■■■**, nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, zastoupeného Mgr. Lukášem Kuhajdou, advokátem se sídlem Plzeň, U Zvonu 11, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o náhradu škody ve výši 14,762.100,- Kč**, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 20.8.2015 č.j. 14 C 283/2005-363,

takto:

Rozsudek soudu I.stupně se v části odvoláním napadené, tj. ve výroku I a III, z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.

Odůvodnění

Shora citovaným rozsudkem soud I.stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu škody v částce 12,083.550,- Kč ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozhodnutí (výrok I), pro částku 2,678.550,- Kč žalobu na náhradu škody zamítl (výrok II) a žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce ve výši 1,080.578,40 Kč do patnácti dnů od právní moci rozhodnutí (výrok III). Soud I.stupně dovodil příčinnou souvislost mezi škodou nárokovanou žalobcem za znehodnocení obchodního podílu společnosti ■■■■■, spol. s r.o. a ztrátou ušlého zisku společnosti s nezákonným sdělením obvinění žalobci z trestné činnosti, za níž nebyl nakonec odsouzen, tj. se zahájením trestního stíhání se všemi důsledky, včetně vzetí žalobce do vazby, přičemž náhradu škody žalobci přiznal ve výši podle zjištění soudně znaleckého posudku. Nákladový výrok byl postaven na porovnání úspěchu účastníků v řízení, když částečně neúspěšnému žalobci (v rozsahu 17,6 %) byla přiznána plná náhrada nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši přisouzeného plnění záviselo na znaleckém posudku.

Ve včasném odvolání vyjádřila žalovaná nesouhlas s tímto rozhodnutím ve vztahu k výroku I a III, jimiž jí byla uložena povinnost k náhradě škody a k zaplacení náhrady nákladů řízení. Setrvala na svém stanovisku, že není dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a nezákonným trestním stíháním žalobce. Pokud by byl žalobce od počátku stíhán na svobodě a nikoliv vazebně, určitých zisků by společnost jistě dosahovala a zejména by měl žalobce možnost poklesu zisků a ztráty hodnoty obchodního podílu svou osobní intervencí zabránit. Podle žalované je naprosto evidentní, že ke vzniku tvrzené škody došlo právě v důsledku toho, že žalobce byl omezen na svobodě vazbou. Nárok z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou vzetím žalobce do vazby je však promlčen. Pokud se jedná o tvrzenou mediální kampaň, tu nelze klást k tíži státu, neboť nebyla vedena ze strany žalované, respektive podle tvrzení žalobce probíhala již před jeho zatčením. Ostatně podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4280/2011 je medializace trestního řízení pouhý důsledek

veřejnosti trestního řízení a působí přetržení příčinné souvislosti mezi škodou a odpovědností státu za ni. Nakonec žalobcem uplatněná škoda je pouze hypotetická, nelze najisto postavit případnou odpovědnost státu ke konkrétně vyčíslenému rozsahu škody, především pak by posuzovaná škoda vznikla společnosti ██████████, spol. s r.o. (právnícké osobě) a nikoliv žalobci jako fyzické osobě. Žalobce proto nemohl prokázat, že by mu škoda vznikla skutečně (reálně) v přisouzené mu výši. S uvedenou argumentací navrhla žalovaná změnu napadeného rozsudku na zamítnutí žaloby.

Žalobce, který se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku, navrhl jeho potvrzení a přiznání mu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I.stupně a řízení mu předcházející (ust. § 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.) a aniž by podle ust. § 214 odst. 2 písm. d) o.s.ř. musel nařídít odvolací jednání, dospěl k závěru, že zatím nejsou splněny předpoklady pro potvrzení či změnu tohoto rozhodnutí.

Žalobce se domáhá náhrady škody v celkové částce 14.762.100,- Kč, jež sestává z náhrady škody za znehodnocení obchodního podílu žalobce na obchodní firmě ██████████, spol. s r.o., ve výši 6,280.800,- Kč a z náhrady ušlého zisku ve výši 8,481.300,- Kč.

V projednávané věci bylo provedenými důkazy prokázáno a mezi účastníky je nesporné, že žalobce byl dne 19.6.1996 vzat do vazby v souvislosti se sdělením mu obvinění ze dne 17.6.1996, z vazby byl propuštěn dne 21.5.1997 a pravomocně byl zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu, tj. z důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl stíhán, ke dni 15.10.2002.

Je ustálenou soudní praxí, že odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 265/2012).

Jelikož ve smyslu ustálené soudní judikatury je žalobou uplatněný nárok nutné právně kvalifikovat jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, byť bylo v daném případě trestní stíhání zahájeno sdělením obvinění, k němuž došlo dne 17.6.1996, řídí se v projednávané věci, s odkazem na ust. § 36 zákona č. 82/1998 Sb., odpovědnost žalovaného za škodu zákonem č. 58/1969 Sb., konkrétně pak především jeho ust. § 1 odst. 1. Vzhledem k tomu, že posuzovaný nárok není žalobcem spojen s náhradou škody způsobené mu rozhodnutím o vazbě (ust. § 5 z.č. 58/69 Sb.), nepoužije se na něj ust. § 23 z.č. 58/1969 Sb., upravující objektivní jednorocní promlčecí lhůtu k jeho včasnému uplatnění. Je-li požadavek náhrady škody žalobcem postaven v příčinné souvislosti s nezákonným sdělením mu obvinění, je nutno na otázku promlčení nároku aplikovat ust. § 22 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb., které stanoví pro jeho včasné uplatnění tříletou subjektivní promlčecí lhůtu, jejíž počátek lze vztáhnout k pravomocnému rozhodnutí o zproštění žalobce žaloby v trestní věci proti němu vedené. Promlčecí lhůta má charakter hmotněprávní lhůty a počítání jejího běhu se řídí úpravou obsaženou v ust. § 122 dříve platného občanského zákoníku. Podle odstavce 2 a

3 citovaného zákonného ustanovení pak platí, že konec lhůty určené podle let připadá na den, který se číslem shoduje se dnem, na který připadla událost, od níž se běh lhůty počítá, přičemž případně-li poslední den této lhůty na sobotu, neděli či svátek, je jejím posledním dnem nejbližší následující pracovní den. Uvažovaná tříletá promlčecí lhůta tedy měla uplynout v sobotu 15.10.2005, což znamená, že její konec připadl na následující pondělí 17.10.2005, což je datum, ke kterému předmětná žaloba byla uplatněna u soudu. Z podaného výkladu lze proto uzavřít, že pokud by měl být spojen požadavek na náhradu škody pro jednání v příčinné souvislosti s nezákonným vznesením obvinění žalobci, což se skutečně stalo, žalobou uplatněný nárok by nemohl být promlčen.

Pakliže by se jednalo o nárok na náhradu škody způsobené v příčinné souvislosti s výkonem vazby (žalobce byl vzat do vazby 19.6.1996 a byl z ní propuštěn 21.5.1997), došlo by k promlčení nároku ve smyslu ust. § 23 zákona č. 58/1969 Sb., jež stanoví, že právo na náhradu škody podle části první, hlavy druhé, se promlčí za rok ode dne, kdy nabylo právní moci zprošťující rozhodnutí.

Ustanovení § 22 odst. 1, 2 zákona č. 58/1969 Sb. dopadají na promlčení všech práv podle tohoto zákona s výjimkou práva na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě či trestu, jež upravuje ust. § 23 zákona. V prvním případě jde o kombinaci lhůty subjektivní a objektivní, pro druhou kategorii zákon počítá s jedinou, a to objektivní lhůtou v délce jednoho roku, počínající dnem právní moci rozhodnutí, kterým došlo k zastavení trestního řízení, zproštění obžaloby či uložení mírnějšího trestu. Důvodová zpráva k ustanovení § 23 zákona doslova říká: "Jde-li o promlčení práva na náhradu škody za vazbu nebo trest upravené v druhé hlavě, první části, bylo třeba připnout počátek běhu promlčecí lhůty ke dni, kdy nabylo právní moci zprošťující rozhodnutí nebo rozhodnutí, kterým bylo trestní stíhání zastaveno. Vzhledem k tomu také stačilo stanovit pouze jednu objektivní promlčecí lhůtu v délce jednoho roku."

Základním předpokladem promlčení je okolnost, že věřitel své právo nevykonal, to znamená neuplatnil je ve stanovené lhůtě žalobou podanou proti dlužníkovi u soudu. Takto je třeba pojímat i charakter promlčecích lhůt podle ustanovení § 22 a § 23 zákona č. 58/1969 Sb., neboť používají-li tato ustanovení formulaci "právo na náhradu škody se promlčí" (shodně jako ustanovení § 106 obč. zák.), jednoznačně odkazují na obecnou úpravu promlčení. Zda byl nárok předběžně projednán u jiného orgánu (§ 9 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb.) či nikoliv a kdy se tak stalo, není pro zákonem zmiňované "vykonání práva" významné, neboť u tohoto jiného orgánu se na rozdíl od soudu právo ve smyslu ustanovení § 100 odst.1 obč. zák. nevykonává. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 58/1969 Sb. pak upravuje stavení běhu promlčecí lhůty pro všechny druhy nároků, uvedených v § 9 odst. 1 tohoto zákona. Po dobu předběžného projednání nároku, maximálně po dobu šesti měsíců (§ 22 odst. 3 zákona) se promlčecí doba staví, avšak teprve uplatnění práva žalobou u soudu je výkonem práva rozhodným z hlediska promlčení nároku na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě či trestu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 292/2003, 30 Cdo 2741/2011 či rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 541/03).

Dlužno dále poznamenat, přestože se počátek běhu promlčecí doby v případě nároku na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě odvíjí od právní moci rozhodnutí o zproštění obžaloby, řídí se délka promlčecí doby podle právního předpisu, za jehož účinnosti škoda vznikla. Žalobce byl z vazby propuštěn 21.5.1997, tedy za účinnosti zákona č. 58/1969 Sb., který stanovuje promlčecí lhůtu k uplatnění nároku v délce jednoho roku ode dne, kdy

nabylo právní moci zprošťující rozhodnutí. Zprošťující rozhodnutí v posuzovaném případě nabylo právní moci dne 15.10.2002, což znamená, že byla-li žaloba na náhradu škody u soudu uplatněna 17.10.2005, jednoroční promlčecí lhůta (spolu s lhůtou pro uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR) uplynula. Vznela-li žalovaná námitku promlčení, nelze z uvedeného důvodu žalobcem požadovaný nárok soudně přiznat (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 2234/2011).

Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, již se nelze zprostit, je zapotřebí současné splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody. O odškodnitelnou majetkovou újmu se přitom jedná, jestliže nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup měly dopad do majetkové sféry poškozeného, tedy jestliže nebyť jich, nedošlo by k majetkové újmě. Nezbytným předpokladem objektivní odpovědnosti státu za škodu je pak příčinná souvislost (vztah příčiny a následku) mezi právní skutečností, za níž se odpovídá, a vznikem škody, tedy je-li nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku. Přitom obecně platí, že otázka příčinné souvislosti – vztahu mezi škodnou událostí a vznikem škody – je zpravidla otázkou skutkovou, nikoli právní. Právní posouzení příčinné souvislosti může spočívat toliko ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována, případně zda a jaké okolnosti jsou či naopak nejsou způsobilé tento vztah vyloučit. Příčinná souvislost je přitom obecně dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události a škoda by nebyla nastala bez této příčiny.

Pro daný případ je zásadní posouzení právní otázky, v důsledku jaké skutečnosti žalobci jako poškozenému vznikla jím tvrzená škoda spočívající v nemožnosti podnikání. Je běžné, že se kauzálního děje účastní více skutečností, které vedou ke vzniku škody. Mezi takovými skutečnostmi je však třeba identifikovat právně relevantní příčinu vzniku škody. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (v němž každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu. Musí jít o skutečnosti podstatné, bez nichž by ke vzniku škody nedošlo. Pro existenci kausálního nexu je nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. To znamená, aby prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta případně příčinu další. K přerušení příčinné souvislosti dochází, jestliže nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která vyvolala vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje. Podle teorie adekvátní příčinné souvislosti je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 2596/2012, 30 Cdo 1729/2013).

Občanské soudní řízení je ovládáno zásadou projednací (nikoliv vyšetřovací), což znamená, že pouze žalobce vymezuje předmět řízení vlastním skutkovým vymezením nároku a s ním korespondujícím petitum požadovaného rozhodnutí. Žalobce nárok na náhradu škody spojil především, z hlediska určení protiprávního jednání a příčinné souvislosti s následnou škodou, s nezákonným rozhodnutím, kterým byl vzat do vazby, v důsledku čehož došlo

k zániku podnikatelské činnosti obchodní společnosti ██████████, spol. s r.o., když do vazby byl vzat rovněž bratr žalobce J. H. ██████████, který v době rozhodné byl jediným jednatelem této společnosti, přičemž sdílel stejný režim trestního stíhání a ve stejných časových souvislostech jako žalobce. Důsledkem nezákonného rozhodnutí státu tak pozbyla obchodní společnost svého statutárního orgánu a tudíž byla zbavena možnosti řádného obchodního vedení, což vedlo k utlumení podnikatelské činnosti s jejím následným zánikem. Na uvedeném stavu se rovněž podílela negativní medializace sdělovacích prostředků trestního stíhání žalobce. Z uvedeného skutkového vymezení vychází původní znění uplatněné žaloby (ze dne 14.10.2005), jakož i uplatnění nároku k předběžnému projednání u Ministerstva spravedlnosti ČR, jakožto ústředního orgánu, do jehož působnosti náleží odvětví státní správy, v němž bylo nezákonné rozhodnutí vydáno (ust. § 9 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb.). V doplnění žaloby ze dne 11.7.2006 žalobce navíc spojil požadavek na náhradu škody s nezákonným sdělením obvinění ze dne 17.6.1996 (se zahájením trestního stíhání), se všemi důsledky z toho plynoucími, včetně pobytu žalobce ve vazbě. V intencích takto vymezeného nároku lze proto uvažovat o možné opodstatněnosti žaloby. Skutkově setrvala žaloba pouze u rámcových tvrzení a nijaké určitější skutečnosti nebyly žalobcem zmíněny. Pakliže původní znění žaloby sice akcentuje příčinnou souvislost mezi tvrzenou škodou a vzetím žalobce (bratra žalobce) do vazby, zmiňuje rovněž nezákonné vznesení obvinění proti žalobci (nezákonné zahájení trestního stíhání), proto nutno za okamžik uplatnění nároku na náhradu škody považovat den, kdy žaloba došla soudu, protože platí, jak již bylo vysvětleno výše, že nárok na náhradu škody z titulu nezákonného vznesení obvinění proti žalobci není promlčen.

Bylo by možno uvažovat o existenci škody v podobě znehodnocení obchodního podílu žalobce na společnosti ██████████, spol. s r.o. či o ušlém zisku v příčinné souvislosti se vzetím žalobce a bratra žalobce – jako jediného jednatele společnosti – do vazby. Žalobce právě tímto způsobem vyargumentoval žalobní nárok. Jestliže však náhrada škody, jak je vysvětleno výše, vzniká v důsledku protiprávní vazby, je promlčena, nutno se soustředit již jen na skutečnost, zda popsaná škoda, respektive její rozsah vymezený žalobou, mohla vzniknout toliko v příčinné souvislosti se sdělením obvinění žalobci, respektive se zahájením trestního stíhání proti němu. Se sdělením obvinění (se zahájením trestního stíhání) není vazba obvykle uvalena. V případě, že by byl žalobce trestně stíhán na svobodě, nebyla by popřena řídicí činnost ve společnosti ██████████, spol. s r.o., a žalobce by mohl činit veškeré úkony k zachování fungování firmy a její stability. Se samotným zahájením trestního stíhání nelze (bez bližší specifikace důvodů) spojit závěr o nemožnosti podnikání. Žalobce měl proto pojmenovat ty skutečnosti, které, i za stavu jeho nevzetí do vazby, by způsobily v příčinné souvislosti škodu (v reálné výši) na majetku firmy (znehodnocení obchodního podílu) či ztrátu na zisku. Žalobce však v řízení takové skutečnosti nepojmenoval, míněno v žalobě a jejím doplňku při vymezení skutkového základu rozhodného pro přiznání náhrady škody, kromě negativní medializace trestního stíhání žalobce, proto nelze z tohoto hlediska o ničem jiném více jednat. Odkaz na účastnickou výpověď žalobce, není právně významný, neboť z hlediska vymezení předmětu řízení je rozhodné pouze skutkové vymezení žaloby. Negativní medializace trestního stíhání žalobce sama o sobě není protiprávním jednáním státu, bez nějakých konkrétních právně relevantních důvodů, nemůže stát nést odpovědnost za škodu, která by vznikla v důsledku negativní medializace žalobce či jeho firmy. Sice bez trestního stíhání by nebyla medializace projevena, nicméně případnou odpovědnost státu za škodu nelze vázat na nejistou skutečnost, zda se média ujmou nějaké kauzy a jakým způsobem ji případně rozvinou. V kontextu sděleného nutno připomenout právní názor Nejvyššího soudu v rozhodnutí sp.zn. 28 Cdo 2234/2011, podle něhož není možné přičítat státu k tíži, pokud byl žalobce stíhán na svobodě, že obchodní společnost přešla postupně do likvidace. K tíži státu

by mohla jít toliko škoda vzniklá v souvislosti s mediálním vyjadřováním orgánů činných v trestním řízení způsobem porušujícím zásadu presumpce nevinny obviněné osoby, pokud by takové vyjádření umocňovalo újmu na majetku poškozené osoby. Taková skutečnost nebyla žalobcem v řízení tvrzena. Jinak platí, že medializace případu je prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, proto nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky. Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4280/2011).

V napadeném rozhodnutí není rozlišeno, jaká škoda vznikla poškozenému vzetím žalobce a jeho bratra J. H. (jediného statutárního zástupce společnosti, spol. s r.o.) do vazby a jaká škoda je přičitatelná k tíži státu z důvodu samotného vznesení obvinění, pro případ nevazebního stíhání žalobce a jeho bratra na svobodě. Logicky lze uvažovat o tom, že výše škody, v obou těchto variantách, nemůže být identická. Napadené rozhodnutí v tomto nečiní rozdíl, byť lze naprosto jednoznačně předpokládat, že pro vznik škody a její rozsah bylo určující vazební stíhání bratrů H. v trvání jedenácti měsíců. Za reálnou lze považovat úvahu, že pokud by trestní stíhání bratrů H. probíhalo po celou dobu na svobodě (nevazebně), ke škodě by nedošlo, respektive její výše by byla podstatně nižší. Žalobce měl proto v žalobě pojmenovat ty skutečnosti, které, i za stavu jeho nevzetí do vazby, by způsobily v příčinné souvislosti tvrzenou škodu (v reálné výši) na majetku firmy (znehodnocení obchodního podílu) či ztrátu na zisku. Takové tvrzení žaloba postrádá, proto není o čem jednat, a co přezkoumat. Sdělení o narušení odběratelských a dodavatelských vztahů firmy, spol. s r.o., v příčinné souvislosti se zahájením trestního stíhání bratrů H., bylo učiněno toliko obecně, tj. v takové poloze, že z něho nelze vysledovat nějaký konkrétní dopad do sféry podnikání či majetku firmy, spol. s r.o. Dvě svědecké výpovědi (rovněž obecně provedené) nemohly k těmto souvislostem, zejména však k rozsahu poškození firmy, nic zásadního přinést. Nelze pak přehlédnout, co v řízení zaznělo, že pomluvy o nekalém podnikání bratrů H. se šířily (zřejmě v důsledku konkurenčního soupeření), a to i prostřednictvím médií, ještě před zahájením trestního stíhání žalobce a jeho bratra.

Je-li nárok na náhradu škody z právního titulu vykonání nezákonné vazby promlčen, respektive nelze-li jej přiznat z důvodu vznesené námitky promlčení, nezbývá žalobci, než skutkově vymezit a prokázat vznik škody (výši škody) v příčinné souvislosti s nezákonným sdělením obvinění žalobci.

Soud I.stupně by měl rovněž zhodnotit, za jakých okolností bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, tj. co předcházelo tomuto postupu, co provázelo trestní stíhání, s ohledem na přijetí závěru o případném podílu žalobce na tomto stavu. Zatím nebylo v řízení tvrzeno, že trestní stíhání proti žalobci bylo vedeno zjevně (od počátku) bezdůvodně nebo dokonce s cílem ho poškodit.

S ohledem na sdělené zrušil odvolací soud podle ust. § 219a odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. rozsudek soudu I.stupně v napadené části a podle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. mu věc vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne soud I.stupně v novém rozhodnutí o věci (ust. § 224 odst. 3 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Plzni dne 29.06.2016

JUDr. Alena Kryslová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švihořiková